

L'APOSTA ATENENCA: EXPLICITAR EL SER PROPI FINS A LA PÈRDUA

Aquest treball de recerca es proposa investigar l'intent dels grecs de fer rellevant el ser de les coses, que llavors implicava bellesa, i com això va conduir a la seva pèrdua. La recerca es concreta en Atenes, on hi va ser central aquest intent essencialment vinculat a la *pólis*.

Per tal de resseguir la trajectòria del pensament grec, la paraula bella acompanya el nostre estudi de manera que, seguint la teoria hölderliniana dels gèneres poètics, observem el pas d'una època obscura a les coses belles i concretes (*épos*) que al seu torn impel·leix l'aparició de la pregunta per la singularitat de la cosa concreta (*mélos*), pregunta que es revela problemàtica a causa de la condició d'irreductibilitat i bellesa del ser grec i que es castiga per no perdre la mesura essencial que habita en les coses (tragèdia). La seqüència dels tres gèneres, que configura un cercle, va seguida per uns gèneres que la contemplen ja des de fora i intenten veure què passa amb el projecte de la *pólis*, prenent distància amb mecanismes com l'humor i la ironia (comèdia), narrant els esdeveniments propis de la *pólis* (*historie*) o fent evident el fracàs de pretendre explicitar l'essència (*eïdos*) de les coses (diàleg). Les obres que guien la investigació són, en primer lloc, "La Ilíada" i "L'Odissea" d'Homer (*épos*), que presenten Grècia esplendorosament. Tot seguit ja s'inicia el camí cap a la pregunta pel sentit de les coses amb dues odes Olímpiques de Píndar (*mélos*) i, posteriorment, amb un seguit d'obres atenenques: "Antígona" de Sòfocles (tragèdia), "Els ocells" d'Aristòfanes (comèdia), "El discurs fúnebre de Pèricles" de Tucídides (*historie*) i "El convit" de Plató (diàleg). Amb l'anàlisi de tota aquesta articulació també s'acaba mostrant la distància entre Grècia i la modernitat i, a més, que aquest camí que prengué el ser grec és en el fons el mateix que emprèn tot ésser.

Finalment, en el treball s'hi adjunta un llibre d'autor que pretén recollir i il·lustrar de forma creativa tot el coneixement assolit en aquest treball de recerca. Allò après s'ha convertit en una font d'inspiració per pintar i crear imatges amb tècniques diferents per tal de mostrar altrament l'evolució tan intrigant com fascinadora del pensament grec.

"ANTÍGONA.- Ai, se me'n riuen! ¿Per què, pels déus pairals, no esperes que mori per insultar-me, ans ho fas que encara se'm veu? Oh país meu, oh d'aquest país acabats senyors! Ió, fonts de Dirce, i tu, clos sant de Tebes, dea dels bons carros! Malgrat tot, sou vosaltres que per testimonis jo prenc. Vegeu com sense plors dels meus, per quines lleis vaig cap al càrcer atumulat d'una tomba de nova mena! Ió, mísera, jo que, dels mortals, ni seré una morta entre els morts, jo que no tindrè veïnatge amb vivents, amb difunts!"

Sòfocles. Antígona [v.839-852]

Dibuix del llibre d'autor titulat "La πόλις" inspirat en "Lo profundo es el aire" d'Eduardo Chillida que mostra com el comparèixer passa per la creació d'un espai buit interior que fa rellevant la figura.

Aina Baleta
Tutora: Eulàlia Blay